

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
MACIEJA SZPUNARA
od 19. lipnja 2014.¹

Predmet C-447/13 P

**Riccardo Nencini
protiv**

Europskog parlamenta

„Žalba – Bivši zastupnik u Europskom parlamentu – Naknade namijenjene za pokrivanje troškova nastalih u izvršavanju parlamentarnih dužnosti – Potraživanje koje proizlazi iz primjene postupka povrata neopravdano isplaćenog iznosa – Pravila o zastari – Članak 73.a Financijske uredbe – Dies a quo – Članak 85.b Detaljnih pravila za provedbu – Načelo pravne sigurnosti – Načelo razumnog roka“

I – Uvod

1. Svojom žalbom žalitelj Riccardo Nencini, bivši zastupnik u Europskom parlamentu, zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije Nencini/Parlament², kojom je taj sud odbio tužbu za poništenje odluke glavnog tajnika Europskog parlamenta o povratu određenih troškova koji su bili nepropisno isplaćeni žalitelju za vrijeme njegova zastupničkog mandata.

2. Ovom se žalbom ističe još neobrađeni aspekt prava Unije u vezi s rokom zastare potraživanja Europske unije prema trećim osobama.

3. Žaliteljevi argumenti, kojima se on poziva na načelo pravne sigurnosti, otkrivaju moguću zakonodavnu prazninu u vezi sa zastarom određenih potraživanja Unije. Analiza posljedica te praznine s aspekta načela pravne sigurnosti nameće pitanje u odnosu na ulogu suda kod osiguravanja da se navedeno načelo poštuje u slučaju da zakon o nekom pitanju ništa ne govori.

II – Pravni okvir

4. U vrijeme nastanka činjenica, Financijska uredba Unije bila je uspostavljena Uredbom (EZ, Euratom) br. 1605/2002³, a njezina detaljna pravila za provedbu Uredbom (EZ, Euratom) br. 2342/2002⁴.

1 – Izvorni jezik: francuski

2 – T-431/10 i T-560/10, EU:T:2013:290 (u daljnjem tekstu: pobijana presuda).

3 – Uredba Vijeća od 25. lipnja 2002. o Financijskoj uredbi koja se primjenjuje na opći proračun Europskih zajednica (SL L 248, str. 1.) (SL, poglavlje 1., svezak 2., str. 145.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ, Euratom) br. 1995/2006 od 13. prosinca 2006. (SL L 390, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 1., str. 267.; u daljnjem tekstu: Financijska uredba).

4 – Uredba Komisije od 23. prosinca 2002. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu Uredbe br. 1605/2002 (SL L 357, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 3., str. 7.), u verziji izmijenjenoj Uredbom Komisije (EZ, Euratom) br. 478/2007 od 23. travnja 2007. (SL L 111, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 2., str. 264.; u daljnjem tekstu: Detaljna pravila za provedbu).

5. Članak 73.a Financijske uredbe određuje:

„Ne dovodeći u pitanje odredbe posebnih propisa te primjenu Odluke Vijeća o sustavu vlastitih sredstava Zajednice, na dodijeljena prava Zajednica u odnosu na treće osobe i na dodijeljena prava trećih osoba u odnosu na Zajednice primjenjuje se rok zastare od pet godina.

Datum izračuna roka zastare i uvjeti za prekid zastare propisuju se provedbenim pravilima.”

6. Članak 85.b Detaljnih pravila za provedbu naslovljen „Pravila vezana za rok zastare“ u svom stavku 1. prvom podstavku određuje:

„Rok zastare za potraživanja Zajednica prema trećim osobama počinje teći od isteka roka o kojem je dužnik obaviješten obaviješću o terećenju, kako je navedeno u članku 78. stavku 3. točki (b) [Detaljnih pravila za provedbu]“.

III – Okolnosti spora

7. Žalitelj je bio član Parlamenta tijekom zakonodavnog razdoblja od 1994. do 1999.

8. Kao što to proizlazi iz pobijane presude, nakon istrage Europskog ureda za borbu protiv prijevara (OLAF), Parlament je u prosincu 2006. pokrenuo postupak provjere, a kasnije postupak povrata određenih putnih troškova i troškova za parlamentarnu pomoć koji su bili isplaćeni žalitelju kršenjem pravilnika o troškovima i naknadama za zastupnike u Parlamentu (u daljnjem tekstu: Pravilnik FID).

9. Dana 16. srpnja 2010. glavni tajnik Parlamenta donio je odluku o povratu iznosa od 455 903,04 eura koja je sastavljena na engleskom jeziku te je o njoj žalitelj obaviješten 28. srpnja 2010. Dana 16. kolovoza 2010. žalitelj je primio obavijest o terećenju od glavnog direktora Glavne uprave za financije Parlamenta od 4. kolovoza 2010. u vezi s predmetnim iznosom.

10. Dana 7. listopada 2010. glavni tajnik Parlamenta donio je novu odluku sastavljenu na talijanskom jeziku, kojom se zamjenjuje odluka od 16. srpnja 2010. Dana 13. listopada 2010. žalitelj je bio obaviješten o toj odluci zajedno s novom obaviješću o terećenju za isti iznos, a kojom se zamjenjuje odluka od 4. kolovoza 2010.

IV – Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

11. Žalitelj je tajništvu Općeg suda 24. rujna i 10. prosinca 2010. podnio dvije različite tužbe, pri čemu je prvom tužbom tražio poništenje akata Parlamenta o kojima je bio obaviješten 28. srpnja i 16. kolovoza 2010. (predmet T-431/10), a drugom poništenje kako tih akata tako i akata o kojima je bio obaviješten 13. listopada 2010. te upućivanje spisa glavnom tajniku Parlamenta radi ponovnog određivanja iznosa za vraćanje (predmet T-560/10).

12. Predsjednik Općeg suda odbio je zahtjeve za privremenu pravnu zaštitu koje je žalitelj podnio u ta dva predmeta⁵. Opći sud je spojio predmete T-431/10 i T-560/10 radi provođenja zajedničkog pisanog i usmenog dijela postupka te donošenja zajedničke presude.

13. Na raspravi od 18. travnja 2012. tužitelj je povukao tužbu u predmetu T-431/10.

5 — Rješenja Nencini/Parlament od 19. listopada 2010. (T-431/10 R, EU:T:2010:441) i od 16. veljače 2011. (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

14. U točkama 22. do 32. pobijane presude, Opći sud je tužbu podnesenu u predmetu T-560/10 proglasio dopuštenom u dijelu u kojem se odnosila na poništenje odluke glavnog tajnika Parlamenta od 7. listopada 2010. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

15. U prilog navedenoj tužbi, žalitelj se u bitnome pozvao na četiri tužbena razloga koji se temelje, prvo, na zastari, drugo, na povredi načela kontradiktornosti i načela djelotvorne pravne zaštite, treće, na povredama Pravilnika FID i, četvrto, na povredi načela proporcionalnosti.

16. U točkama 34. do 54. pobijane presude Opći sud je ispitao i odbio prvi tužbeni razlog koji se temelji na zastari.

17. Opći sud je, na prvom mjestu, zaključio da se petogodišnji rok zastare iz članka 73.a Financijske uredbe mora računati, vodeći računa o članku 85.b Detaljnih pravila za provedbu, od isteka roka o kojem je dužnik obaviješten obaviješću o terećenju. U ovom slučaju rok zastare nije istekao uzimajući u obzir datum 20. siječnja 2011. o kojem je žalitelj obaviješten u obavijesti o terećenju od 13. listopada 2010.

18. Drugo, Opći sud je ispitao žaliteljev prvi tužbeni razlog u dijelu koji se temelji na povredi načela razumnog roka.

19. U tom je pogledu Opći sud naveo da je postupak provjere koji je Parlament pokrenuo mogao biti proveden ranije, osobito s obzirom na: razdoblje koje je proteklo između kraja žaliteljeva zastupničkog mandata i datuma donošenja pobijane odluke, na činjenicu da je Parlament već posjedovao računovodstvene dokumente te na činjenicu da je pozornost Parlamenta trebao privući dopis žalitelja kojim zahtijeva razjašnjenje načina naknade predmetnih troškova.

20. Opći sud je stoga zaključio da je Parlament povrijedio obveze koje proistječu iz načela razumnog roka, pri čemu je naveo da povreda tog načela ne može dovesti do poništenja akta osim ako je navedena povreda utjecala na adresatovo izvršavanje prava na obranu. Međutim, u ovom slučaju, žalitelj nije iznio nikakav argument kojim se tvrdi da je njegovo pravo na obranu bilo ugroženo zbog povrede načela razumnog roka. Povreda načela razumnog roka od strane Parlamenta nije mogla stoga dovesti do poništenja pobijane odluke.

21. U sljedećim točkama pobijane presude, Opći sud je odbio drugi tužbeni razlog kao bespredmetan (točke 55. do 63.) te treći i četvrti tužbeni razlog kao neosnovan (točke 64. do 101. i 102. do 113.).

22. Slijedom toga, Opći sud je, s jedne strane, izbrisao predmet T-431/10 iz upisnika naloživši svakoj od stranaka snošenje vlastitih troškova, te, s druge strane, odbio tužbu u predmetu T-560/10 i naložio žalitelju snošenje troškova u navedenom predmetu, uključujući troškove postupka privremene pravne zaštite.

V – Zahtjevi stranaka

23. Svojom žalbom žalitelj prvo zahtijeva od Suda da ukine pobijanu presudu te ako žalba bude usvojena, da prvo poništi pobijanu odluku ili, podredno, pravično utvrdi iznos za povrat ili da spis vrati glavnom tajniku Parlamenta radi takvog utvrđenja.

24. Nadalje, žalitelj zahtijeva od Suda da se Parlamentu naloži snošenje troškova u predmetima T-431/10 i T-561/10 kao i troškova žalbe.

25. Parlament zahtijeva od Suda da odbije žalbu i žalitelju naloži snošenje troškova.

VI – Analiza

26. Žalitelj ističe pet žalbenih razloga, od kojih prva četiri imaju određenu vezi s četiri tužbena razloga istaknuta u prvostupanjskom postupku.

27. Tako se prvi žalbeni razlog temelji na povredi pravila o zastari i povredi načela pravne sigurnosti, razumnosti i djelotvornosti. U okviru ovog žalbenog razloga, žalitelj ističe prigovor nezakonitosti usmjeren protiv članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu i, podredno, protiv članka 73.a Financijske uredbe.

28. Drugi žalbeni razlog temelji se na povredi načela kontradiktornosti i djelotvorne sudske zaštite, treći se temelji na pogrešnoj primjeni Pravilnika FID, a četvrti na povredi načela proporcionalnosti kod utvrđivanja iznosa za povrat. Naposljetku, petim žalbenim razlogom žalitelj osporava to što mu je naloženo snošenje svih troškova u predmetu T-560/10 i dio troškova u predmetu T-431/10.

29. Parlament osporava te žalbene razloge ističući da su nedopušteni ili neosnovani.

30. Svoju ću analizu usredotočiti na prvi žalbeni razlog, jer se drugi žalbeni razlozi moraju odmah odbaciti odnosno odbiti zbog nedopuštenosti ili neosnovanosti, i to iz razloga koje ću kratko objasniti u nastavku.

A – Prvi žalbeni razlog koji se temelji na povredi pravila o zastari i povredi načela pravne sigurnosti, razumnosti i djelotvornosti.

31. Prvi žalbeni razlog koji se odnosi na razloge navedene u točkama 34. do 54. pobijane presude, sastoji se u biti od tri dijela.

32. Na prvom mjestu, žalitelj ističe da je Opći sud pogrešno protumačio članak 85.b Detaljnih pravila za provedbu, smatrajući da rok zastare počinje teći računajući od datuma o kojem je dužnik bio obaviješten obaviješću o terećenju. Bilo bi suprotno načelu pravne sigurnosti i djelotvorne pravne zaštite da rok zastare počne teći od datuma koji vjerovnik može slobodno utvrditi, to jest od dana na koji se vjerovnik pozove na potraživanje. Prema žaliteljevu mišljenju, rok iz članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu, protumačen s obzirom na načelo pravne sigurnosti, mora se smatrati „različitim petogodišnjim rokom“ koji počinje teći od slanja obavijesti o terećenju te se pribraja roku zastare u užem smislu iz članka 73.a Financijske uredbe. Ovaj potonji rok počinje prema njegovu mišljenju teći od trenutka u kojem je pravo moglo biti ostvareno.

33. Na drugom mjestu, za slučaj u kojem Sud ne bi bio uvjeren tumačenjem iznesenim u prethodnoj točki, žalitelj ističe prigovor nezakonitosti članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu jer je u suprotnosti s člankom 73.a Financijske uredbe. Podredno ističe nezakonitost kako članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu tako i članka 73.a Financijske uredbe zbog zanemarivanja „bitne pravne osnove“ zastare kao i povrede načela pravne sigurnosti i prava na obranu.

34. Na trećem mjestu, žalitelj prigovara Općem sudu da je kao samostalan tužbeni razlog pogrešno ispitao njegov argument koji se temelji na povredi razumnog roka. Prema žaliteljevu mišljenju, umjesto da odgovori na njegov argument koji se temelji na povredi pravila o zastari i potrebi usklađenog tumačenja članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu, Opći sud je ispitao te argumente kao da se odnose na povredu razumnog roka u kontekstu načela dobre uprave.

35. Ispitat ću tri dijela žalbenog razloga u istom redosljedu.

1. Prvi dio koji se temelji na pogrešnom tumačenju pravila o zastari

a) Institut zastare

36. U skladu s člankom 73.a Financijske uredbe, na dodijeljena prava trećih osoba u odnosu na Uniju i na dodijeljena prava Unije u odnosu na treće osobe primjenjuje se rok zastare od pet godina.

37. Tom se odredbom u pravo Unije uvodi zastara potraživanja koja se primjenjuje općenito i ne utječe na posebna pravila, koja bi se stoga mogla usporediti s rokom zastare općeg prava u nacionalnim pravnim porecima⁶.

38. Zastara potraživanja je pravni institut poznat u većem dijelu suvremenih pravnih sustava. Prema mojem saznanju, prisutna je bez iznimke u pravnim porecima svih država članica.

39. Valja podsjetiti u tom pogledu na aksiološke osnove zastare kao modernog pravnog instituta⁷.

40. Prvo se, u interesu javnog poretka, pravni sustav mora ustrojiti tako da se izbjegne ponovno dovodenje u pitanje dugotrajnih činjeničnih stanja. Uostalom, ta su stanja češće u skladu s pravom nego obratno. Njihovim se osporavanjem, a vodeći računa o nesigurnosti dokaza, riskira nastanak nepravrednih rješenja. Nadalje, protek vremena mora dovesti do samog ozakonjenja protupravnih stanja. Naime, nakon dugog razdoblja nečinjenja, ne može se više od osobe podvrgnute obvezi zahtijevati da računa s tim da će je morati ispuniti. Protek vremena povezan je s poteškoćama u dokazivanju jer se od dotičnih osoba ne može zahtijevati da u nedogled čuvaju dokaze. Naposljetku, zastara potiče vjerovnika da djeluje brzo kako bi istaknuo svoja prava.

41. Tako cilj zastare, osim stabilizacijske uloge, počiva, s jedne strane, na osudi ravnodušnosti vjerovnika koji ne iskazuje pažnju kod isticanja svojih prava. S druge strane, zastara nastoji ograničiti sudske postupke povezane sa starim sporovima, koji uključuju povećani rizik od proizvoljnih odluka zbog poteškoća u dokazivanju.

42. Imajući navedeno na umu, taj institut je drukčije uređen u različitim pravnim sustavima te čak unutar istog pravnog sustava za različite kategorije potraživanja⁸.

43. Valja još primijetiti da se institut zastare ne sastoji samo od roka, nego uključuje sve pretpostavke koje obuhvaćaju njegovu primjenu, osobito, *dies a quo*, načine izračunavanja roka, uzroke mirovanja i prekida, mogućnost da stranke izmjene rok, učinke isteka roka, itd.

44. Svi ti elementi, koji se mogu predvidjeti različitim odredbama, čine nedjeljivu cjelinu. Samo ukupnost propisa omogućava da se ocijeni stvarni doseg zastare⁹.

6 — Valja također razlikovati navedeni članak 73.a od drugih odredaba akata Unije kojima se uvodi zastara u vezi s izricanjem sankcija ili drugih kaznenih mjera. Na području sankcija izrečenih na temelju povreda članaka 101. i 102. UFEU-a, vidjeti članak 25. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101.] i [102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.) i na području prijevara protiv financijskih interesa Unije vidjeti članak 3. Uredbe Vijeća (EZ, Euroatom) br. 2988/95 od 18. prosinca 1995. o zaštiti financijskih interesa Europskih zajednica (SL L 312, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 5.).

7 — Te je temelje utvrdio Friedrich Carl von Savigny u svom *System des heutigen römischen Rechts* (Band 5., Berlin 1841., str. 267.). Prije svega navodim Kordasiewicz, B., *Problematyka dawności*, u: *System prawa prywatnego*, Tom 2, *Prawo cywilne – Część ogólna*, Varsovie, CH Beck, Instytut Nauk Prawnych PAN, 2012., str. 576.

8 — Za analizu usporednog prava, vidjeti Hondius, E. W. (u.), *Extinctive prescription: on the limitation of actions: reports to the XIVth Congress*, International Academy of Comparative Law, Atena 1994., i Zralek, J., *Przedawnienie w międzynarodowym obrocie handlowym*, Zakamycze – Krakow, 2005.

9 — Tako Hondius (*op. cit.*, str. 8.) navodi više različitih čimbenika koji imaju utjecaj na doseg zastare zaključivši da ograničena rasprava o samo jednom aspektu zastare, kao što je to rok, nema smisla. U međunarodnom privatnom pravu, posezanje za iznimkom javnog poretka zbog neprimjerenosti roka zastare kao posljedice *lex causae*, ograničeno je na iznimne slučajeve i zahtijeva da se razmotre sve odredbe koje imaju utjecaj na trajanje roka (vidjeti Zralek, *op. cit.*, str. 150.).

b) Tumačenje članka 73.a Financijske uredbe i članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu

45. U ovom slučaju, tumačenje petogodišnje zastare zahtijeva povezano tumačenje odredaba Financijske uredbe u vezi s odredbama Detaljnih pravila za provedbu.

46. To povezano tumačenje proizlazi iz činjenice da članak 73.a Financijske uredbe definira potraživanja na koja se zastara primjenjuje te uvodi rok od pet godina, ali na Europsku komisiju prenosi zadaću da utvrdi pravila za njezinu primjenu, kao što su to dan od kojeg počinje teći rok i uvjete za njegov prekid. Ta su pravila uređena člankom 85.b Detaljnih pravila za provedbu.

47. Što se tiče *dies a quo*, u skladu s člankom 85.b stavkom 1. prvim podstavkom Detaljnih pravila za provedbu, rok zastare za potraživanja Unije prema trećim osobama počinje teći od „isteka roka o kojem je dužnik obaviješten obaviješću o terećenju“.

48. Primjećujem da iz povezanog tumačenja gore navedenih odredaba jasno proizlazi da što se tiče potraživanja Unije prema trećima, rok zastare od pet godina predviđen u članku 73.a Financijske uredbe počinje teći od isteka roka navedenog u obavijesti o terećenju.

49. To tumačenje podupire cilj članka 73.a Financijske uredbe kao i njegov normativni kontekst.

50. Ističem da je članak 73.a Financijske uredbe unesen u odjeljak naslovljen „Povrat“ Dijela prvog, glave IV., poglavlja 5. te uredbe koji uređuje ovlasti računovodstvenog službenika Unije u okviru postupka povrata. Iz obrazloženja akta o izmjeni kojim je članak 73.a umetnut u Financijsku uredbu proizlazi da se ta nova odredba odnosi osobito na to da se vremenski ograniči mogućnost povrata potraživanja Unije prema trećima, kako bi se udovoljilo načelu dobrog financijskog upravljanja¹⁰. Doista, uvođenje roka koji teče od datuma utvrđenog na početku postupka povrata i koji uređuje taj postupak, odgovara navedenom cilju promicanja načela dobrog financijskog upravljanja.

51. To tumačenje, prema kojem predmetni rok teče od datuma navedenog u obavijesti o terećenju, također je prihvaćeno u pobijanoj presudi.

52. Naime, Opći sud je u točkama 39. i 40. pobijane presude smatrao da je na temelju relevantnih odredaba Financijske uredbe i Detaljnih pravila za provedbu, rok zastare u ovom slučaju počeo teći 20. siječnja 2011., to jest od isteka roka o kojem je žalitelj obaviješten obaviješću o terećenju koju mu je Parlament uputio 13. listopada 2010. Na datum donošenja pobijane odluke, to jest 7. listopada 2010., taj rok nije počeo teći i slijedom toga zastara nije nastupila u ovom slučaju.

53. Žalitelj tvrdi da to utvrđenje Općeg suda počiva na pogrešnom tumačenju članka 85.b stavka 1. prvog podstavka Detaljnih pravila za provedbu. Prema žaliteljevu mišljenju, ta se odredba po tome što upućuje na datum o kojem se obavještava obaviješću o terećenju, treba smatrati kao da se odnosi na „drugi petogodišnji rok“ nego što je to rok zastare u užem smislu, koji bi kao takav trebao teći od dana na koji se potraživanje moglo pozvati.

54. Međutim, primjećujem da tumačenje koje je žalitelj iznio uopće nije poduprto tekстом članka 73.a Financijske uredbe, koji u vezi s potraživanjima Unije prema trećima jasno upućuje na samo jedan rok od pet godina.

55. Nadalje, čini mi se da pristup koji žalitelj predlaže dovodi u pitanje zakonitost članka 85.b stavka 1. prvog podstavka Detaljnih pravila za provedbu i može dovesti do tumačenja *contra legem*.

10 — Vidjeti Uredbu vijeća (EZ, Euratom) br. 1995/2006 od 13. prosinca 2006. o izmjeni Uredbe br. 1605/2002 (SL L 390, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 1., str. 267.).

56. Naime, pretpostaviti da je donošenjem članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu Komisija uspostavila pravila o „drugom petogodišnjem roku“ nego što je to onaj na koji se odnosi članak 73.a Financijske uredbe, kao što žalitelj predlaže, značilo bi da su navedena pravila nezakonita jer su izvan prenesenih ovlasti predviđenih u navedenom članku 73.a drugom podstavku.

57. Stoga smatram da se predmetne odredbe ne mogu tumačiti kako to žalitelj predlaže te da je Opći sud pravilno presudio da predmetni rok teče od isteka roka navedenog u obavijesti o terećenju.

c) Posljedice tumačenja s aspekta načela pravne sigurnosti

58. Koje su posljedice tumačenja koje sam predložio s obzirom na načelo pravne sigurnosti na koje se žalitelj poziva?

59. Želim naglasiti da se prema mojem mišljenju to načelo protivi vremenski neograničenom trajanju djelovanja koje proistječe iz potraživanja. Takva bi situacija ugrozila stabilizacijsku ulogu pravnog sustava i ravnotežu između legitimnih interesa dužnika i vjerovnika. U tom je smislu dopušteno reći da zastara predstavlja „načelo“ koje je zajedničko modernim pravnim sustavima.

60. Odgovor na pitanje omogućava li rok zastare koji proizlazi iz tumačenja danog u pobijanoj presudi da se zaštite dužnikovi interesi u pogledu pravne sigurnosti ovisi o odnosu između trenutka dospijea potraživanja Unije i trenutka u kojemu je ono utvrđeno donošenjem upravnog akta.

61. Valja primijetiti da u strukturi članka 60. Financijske uredbe, izvršavanje prihoda Unije podrazumijeva osobito utvrđivanje dodijeljenih prava i njihov povrat.

62. Na temelju članka 71. stavka 2. navedene uredbe, svaki iznos potraživanja Unije koji je utvrđen kao stvaran, u fiksnom iznosu i dospjeli mora se utvrditi nalogom za povrat, nakon čega slijedi opomena dužniku.

63. Člankom 78. stavkom 1. Detaljnih pravila za provedbu definira se utvrđivanje iznosa potraživanja od strane odgovornog dužnosnika Unije za ovjeravanje kao „priznavanje prava Unije u odnosu na dužnika i uspostavu prava na zahtjev da dužnik plati dug“. Iz stavka 3. istog članka proizlazi da je obavijest o terećenju akt kojim se dužnik obavješćuje o tom utvrđivanju. U obavijesti o terećenju navodi se istek roka za plaćanje nakon kojeg institucija pristupa povratu sredstava, a zatezne kamate postaju dospjele.

64. Primjećujem u tom pogledu da se ne može isključiti da određeni iznos potraživanja Unije dospije tek nakon akta kojim se utvrđuje iznos potraživanja u skladu s člankom 71. stavkom 2. Financijske uredbe.

65. Shodno tomu, akt kojim se utvrđuje iznos potraživanja i o kojemu je dužnik obaviješten obaviješću o terećenju mogao bi se za određena potraživanja smatrati konstitutivnim aktom kojim nastaje pravo Unije na isticanje potraživanja protiv dotične treće osobe¹¹.

66. Za ta potraživanja rok zastare iz članka 73.a Financijske uredbe i članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu, koji počinje teći od datuma navedenog u obavijesti o terećenju, predstavlja prikladno sredstvo za zaštitu dužnikovih interesa. Naime, za ta potraživanja datum dostave obavijesti o terećenju vrlo je blizu datumu na koji ona dospjevaju.

11 — Vidjeti na primjer presudu Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija (T-552/11, EU:T:2013:349, t. 46. i 72.). Opći sud je zaključio da bi za nastanak dospjelog potraživanja na temelju ugovora, sklopljenog između Komisije i treće osobe, Komisija osobito morala odrediti uvjete povrata neopravdano isplaćenog iznosa, a što je učinila u obavijesti o terećenju. To znači da je u ovom slučaju potraživanje postalo dospjelo tek od slanja obavijesti o terećenju.

67. Nema, međutim, sumnje da su druga potraživanja Unije već dospjela u trenutku donošenja akta kojim se utvrđuje iznos potraživanja, a koji u tom pogledu predstavlja deklaratorni akt.

68. Za ta potonja potraživanja, rok predviđen člankom 73.a Financijske uredbe i člankom 85.b Detaljnih pravila za provedbu nedostatan je kao instrument zaštite dužnikovih interesa koji proizlazi iz načela pravne sigurnosti, s obzirom na to da taj rok počinje teći od datuma koji vjerovnik izabere i koji nema nikakve veze s trenutkom u kojem potraživanje nastane ili dospije.

69. Stoga postoji praznina u pravu Unije koja bi mogla stvoriti opasnost da određena potraživanja Unije vremenski neograničeno traju s obzirom da rok zastare počinje teći tek od trenutka u kojem su utvrđena i u kojem je podnesen zahtjev za njihov povrat u skladu s postupkom predviđenim Financijskom uredbom.

70. Doseg te praznine čini se relativno ograničenim zbog posebnosti pravnih odnosa Unije kao vjerovnika.

71. Prije svega, kao što sam već naveo, za potraživanja koja dopijaju tek kada ih je utvrdio dužnosnik Unije za ovjeravanje, rok zastare, koji teče od datuma navedenog u obavijesti o terećenju, čini se prikladnim.

72. Nadalje, što se tiče potraživanja koja potječu od sankcija i kaznenih mjera, pravna sigurnost pojedinaca osigurava se postojanjem posebnih rokova koji ograničavaju izvršavanje ovlasti sankcioniranja¹².

73. Osim toga, potraživanja koja proizlaze iz ugovornih odnosa Unije mogu podlijegati pravilima o zastari sadržanim u mjerodavnom pravu koje su odredile ugovorne strane ili su određene kolizijskim pravilima. Naposljetku, potraživanja Unije prema trećima po osnovi delikta mogu također podlijegati nacionalnom pravu koje je određeno pravilima o sukobu zakona¹³.

74. Ipak, određena potraživanja Unije, kao što su ona u ovom predmetu, ne ulaze ni u jedan od ovih slučajeva te postoji opasnost da traju neodređeno vrijeme sve do trenutka kad institucija Unije deklaratorno utvrdi njihovo postojanje i provede njihov povrat.

d) Postojanje zakonodavne praznine

75. Prema mojem mišljenju, radi se o praznini koja se ne može ispraviti tumačenjem Financijske uredbe i Detaljnih pravila za provedbu.

76. U tom pogledu, žalitelj predlaže da se predmetne odredbe tumači tako da se njima uvodi „dvostruka“ zastara, koja se sastoji od dva roka s dva različita dana od kojih počinju teći: kod jednog je to datum na koji se može pozvati na potraživanje, a kod drugog, datum naveden u obavijesti o terećenju.

77. Prema mojem mišljenju, taj bi pristup značio u stvarnosti to da bi sud morao odstupati od normativnog teksta i uvesti novi rok zastare, povrh onog predviđenog Financijskom uredbom i Detaljnim pravilima za provedbu.

12 — Vidjeti bilješku 6. ovog mišljenja.

13 — U izostanku usklađivanja prava o izvanugovornoj odgovornosti, nacionalno bi pravo moglo biti primjenjivo na potraživanja koja proizlaze iz delikta kojim je Uniji uzrokovana šteta. Vidjeti također tužbu za naknadu štete koju je Komisija podnijela belgijskom sudu u vezi sa štetom pretrpljenom zbog zabranjenog sporazuma između više proizvođača dizala. Ova tužba je uključivala zahtjev za prethodnu odluku povodom kojeg je donesena presuda Otis i dr. (C-199/11, EU:C:2012:684).

78. I dalje sam uvjeren da sud Unije mora u potpunosti preuzeti svoju ulogu kako bi osudio kršenja načela pravne sigurnosti u pojedinačnim slučajevima o kojima odlučuje.

79. Međutim, ne mislim da bi ta uloga zakonito mogla dovesti do toga da se uvede novi rok zastare.

80. Prema mojem mišljenju, uvođenje roka zastare u vlastitoj je nadležnosti zakonodavca.

81. To se razmatranje oslanja na više razloga. Radi utvrđivanja roka zastare, zakonodavac mora uspostaviti ravnotežu između dužnikove pravne sigurnosti i vjerovnikova legitimnog interesa tako da se zakonitost ponovno uspostavi. Radi utvrđivanja preciznog roka, to se uspostavljanje ravnoteže mora provesti *in abstracto*, a ne za konkretan spor. Kako se ne bi ugrozila vjerovnikova legitimna očekivanja, rok zastare i sva pravila za njegovu primjenu moraju unaprijed biti utvrđeni i poznati. Osim toga, za uvođenje roka zastare potrebno je odrediti sve uvjete koji obuhvaćaju njegovu primjenu.

82. Ta se razmatranja primjenjuju s istim značajem i na ovlast za određivanje dana od kojega počinje teći rok zastare.

83. Naime, određivanje dana od kojega počinje teći rok zastare predstavlja instrument fine prilagodbe koji je jednako važan kao i sâm rok zastare i koji omogućava uspostavljanje ravnoteže između vjerovnikovih i dužnikovih interesa.

84. Ta se ravnoteža može različito odrediti u okviru ugovorne i izvanugovorne odgovornosti.

85. S jedne strane, kod potraživanja koja potječu od povrede ugovorne odredbe, rok zastare počinje teći, kao opće pravilo, u trenutku u kojem potraživanje dopiše, a što se obično podudara s datumom na koji je povreda nastala.

86. S druge strane, kod potraživanja koja potječu od delikta, valja voditi računa o činjenici da vjerovnik ne može odmah saznati za počinjenu radnju ili čak da je pretrpio štetu. Nadalje, on može ne posjedovati sve informacije potrebne za ostvarivanje zahtjeva.

87. Za ova potonja potraživanja, određivanja dana od kojega počinje teći rok zastare je osjetljivo pitanje koje zakonodavci različitih država članica rješavaju na različite načine.

88. U različitim pravnim sustavima, taj dan od kojega počinje teći rok zastare može se odrediti *a tempore facti*, to jest na datum na koji je radnja počinjena ili na koji je šteta nastala ili se čak može odgoditi *a tempore scientiae*. Ovaj potonji trenutak može se različito odrediti: on može biti dan na koji je vjerovnik otkrio radnju ili štetu, dan na koji je radnja ili šteta razumno mogla biti otkrivena, dan na koji je vjerovnik postao siguran u odnosu na uzročnu vezu između radnje i štete ili čak dan na koji je saznao ili morao saznati za identitet odgovorne osobe¹⁴. Taj kriterij saznanja podrazumijeva, nadalje, određivanje razine informacija koja je dostatna da rok počne teći¹⁵. Osim toga, određeni pravni sustavi određuju različiti dan od kojega počinje teći rok zastare za potraživanja koja potječu od namjerne protupravne radnje ili radnji koji mogu podlijetati kaznenom postupku¹⁶.

89. Izbor između tih različitih mogućnosti predstavlja uspostavljanje ravnoteže između interesa, što prema mojem mišljenju jasno ulazi u zadaće zakonodavca.

14 — Vidjeti Hondius u: Hondius (u.), *op. cit.*, str. 21., koji upućuje na nacionalna izvješća sadržana u djelu, i Zralek, *op. cit.*, str. 59.

15 — Na primjer, poljska pravna znanost složna je oko toga da nije dostatna bilo koja informacija o odgovornoj osobi te da vjerovnik mora raspolagati informacijom koja potječe iz nadležnog izvora i ima takav doseg da omogućava da se počinjenje radnji s dovoljnim stupnjem vjerojatnosti pripiše poznatoj osobi. Vidjeti Kordasiewicz, *op. cit.*, str. 612.

16 — Na primjer, članak 442. stavak 2., poljskog građanskog zakonika predviđa iznimno dug rok zastare od dvadeset godina koji počinje teći od dana počinjenja radnje za potraživanja u vezi sa štetom pretrpljenom zbog kaznenog prijestupa.

90. Zbog svih tih razloga smatram da nije zamislivo sudskim putem uvesti rok zastare niti dan od kojeg on počinje teći. Neovisno čak i o broju mogućih rješenja, rok zastare i dan od kojeg počinje teći moraju unaprijed biti poznati vjerovniku.

91. U određenim iznimnim slučajevima sud može izmijeniti rok zastare ili načine njegove primjene¹⁷, ali, kako sam istaknuo, čini mi se da mogućnost uvođenja takvog roka ili takvih načina nije dio uloge suda.

92. Smatram da je nepostojanje roka u kojem potraživanja Unije mogu prestati prije nego što ih vjerovnik utvrdi, zapanjujuće s aspekta načela pravne sigurnosti.

93. Međutim, na zakonodavcu je da to ispravi izmjenom pravila za primjenu Financijske uredbe.

e) Načelo razumnog roka

94. U takvoj situaciji, koja sadržava pravnu nesigurnost, sud Unije mora, prema mojem mišljenju, posegnuti za svakim instrumentom u svojoj nadležnosti kako bi se osiguralo potpuno poštovanje načela pravne sigurnosti u sporu o kojem odlučuje.

95. U tom pogledu mislim na različite pravne koncepte povezane s protekom vremena koji se mogu razlikovati ovisno o pravnom poretku, ali su, kao i institut zastare, posljedica načela pravne sigurnosti.

96. U pravu Unije, u pogledu pravnih odnosa između institucija Unija i pojedinačnih dužnika, tu ulogu „rješenja u nuždi“, prema mojem mišljenju, najprikladnije obavlja načelo razumnog roka.

97. Prema tom načelu, čija je sveopća uloga potvrđena u više navrata¹⁸, u slučaju u kojem zakonski rok nije predviđen, institucije Unije dužne su poštovati razumni rok u svim svojim djelovanjima.

98. Taj razumni rok ovisi o okolnostima slučaja i ne može se utvrditi pozivanjem na precizan maksimalni rok koji je apstraktno utvrđen. Njegova primjena namijenjena ja zaštiti, od slučaja do slučaja, pravne sigurnosti pojedinaca u njihovim odnosima s Unijom kada ne postoji zakonski rok¹⁹.

99. Moram istaknuti da se primjenom načela razumnog roka ne može zajamčiti isti stupanj pravne sigurnosti i predvidljivosti pravnih situacija kao što se to može učiniti zakonskim rokom zastare, čije su trajanje i posljedice proteka unaprijed određene.

100. Ipak, u nedostatku primjerenog zakonskog roka, čini mi se da je primjena načela razumnog roka prikladno sredstvo kako se u okviru određenog spora zakonodavnom prazninom u području zastare ne bi ugrozili legitimni interesi dužnika Unije.

17 — U poljskom pravu sud može posegnuti u posljedice zastare u slučaju zlorabe prava, što predstavlja svojevrsni „sigurnosni ventil“(vidjeti Kordasiewicz, *op. cit.*, str. 606.). U njemačkom pravu Bundesfinanzhof je presudio da raspolaže nadležnošću „u nuždi“ („Notkompetenz“) koja mu omogućuje da skрати rok zastare predviđen bivšim člankom 195. BGB-a (savezni građanski zakonik) (BFH, 7. Juli 2009, Az. VII R 24/06). Na temelju prava Unije, nacionalni sud može biti obavezan izmijeniti rok zastare koji potječe iz nacionalnog prava u slučaju u kojem se njegovom primjenom ne bi poštovala načela ekvivalentnosti i djelotvornosti (vidjeti u tom smislu presudu Manfredi i dr., C-295/04 do C-298/04, EU:C:2006:461, t. 77. do 82.).

18 — Ograničit ću se na navođenje nekih primjera njegove primjene na različitim područjima, osobito povrata nezakonito isplaćenih potpora (presuda Falck i Acciaierie di Bolzano/Komisija, C-74/00 P i C-75/00 P, EU:C:2002:524), poravnavanja računa EFSJP-a (presuda Grčka/Komisija, C-321/09 P, EU:C:2011:218), povrata troškova nastalih pred sudom Unije (rješenje Dietz/Komisija, 126/76 DEP, EU:C:1979:158), podnošenje zahtjeva dužnosnika za naknadu štete (rješenje Marcuccio/Komisija, T-157/09 P, EU:T:2010:403) i tužbe radi povrata neopravdano isplaćenih iznosa u službeničkim predmetima (presuda Ronsse/Komisija, T-205/01, EU:T:2002:269).

19 — Za pregled sudske prakse Suda u vezi s pojmom „razumnog roka“ vidjeti presudu Arango Jaramillo i dr./EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, t. 27. do 34.).

101. Time je u ovom slučaju Opći sud, provodeći svoj nadzor s aspekta tog načela, odgovorio na žaliteljeve navode na području koje je istovremeno bilo primjereno ulozi suda i omogućilo da se osigura zaštita legitimnih interesa koji se nalaze u osnovi žaliteljeva argumenta.

102. Osim toga, u svojoj žalbi žalitelj ne prigovara razmatranjima Općeg suda u okviru tog ispitivanja.

103. Žalitelj ne osporava obrazloženje iz točke 51. pobijane presude kojim se podsjeća na ustaljeno stajalište u sudskoj praksi Suda prema kojem utvrđenje povrede načela razumnog roka može dovesti do poništenja akta samo ako je duljina djelovanja institucije mogla utjecati na ishod postupka koji je doveo do donošenja toga akta. To je osobito slučaj ako je adresatovo pravo na obranu potencijalno ugroženo²⁰. Međutim, žalitelj ne osporava utvrđenje Općeg suda prema kojem on u ovom slučaju nije dokazao da je njegovo pravo na obranu bilo ugroženo.

104. S obzirom na sva ta opažanja, smatram da prvi dio prvog žalbenog razloga, koji se temelji na pogrešnom tumačenju, nije osnovan.

2. Drugi dio koji se zasniva na prigovoru nezakonitosti

105. Žalitelj navodi da su članak 85.b Detaljnih pravila za provedbu i, podredno, članak 73.a Financijske uredbe zahvaćeni nezakonitošću.

106. Podsjećam da se žalbeni razlog koji je prvi put istaknut u okviru žalbe podnesene Sudu mora odbaciti kao nedopušten, osim kada se radi o žalbenom razlogu koji je Opći sud morao ispitati po službenoj dužnosti.

107. Naime, u skladu s našom ustaljenom sudskom praksom, dopustiti stranci da pred Sudom kao žalbeni razlog po prvi put istakne neki razlog o kojemu se nije raspravljalo pred Općim sudom, značilo bi joj dopustiti da Sudu, čija je nadležnost u pitanjima žalbi ograničena, uputi spor šireg obuhvata od onog o kojem je odlučivao Opći sud²¹.

108. Međutim, kao što proizlazi iz spisa, žalitelj nije pred Općim sudom istaknuo nezakonitost članka 73.a Financijske uredbe niti članka 85.b Detaljnih pravila za provedbu.

109. Usto, žalitelj u svojoj žalbi ne navodi nikakav argument koji se temelji na tome da je Opći sud povrijedio obvezu ispitivanja žalbenog razloga koji se tiče javnog poretka.

110. Stoga smatram da prigovor nezakonitosti koji je žalitelj istaknuo u ovom slučaju proturječi zabrani novih žalbenih razloga u stadiju žalbe te je stoga nedopušten.

3. Treći dio u vezi s dosegom ispitivanja Općeg suda

111. Žalitelj navodi, u bitnome, da je Opći sud pogrešno ispitao povredu načela razumnog roka umjesto da odgovori na njegov glavni argument koji se temelji na povredi pravila o zastari.

112. Tim se argumentom zapravo iznose dvije različite problematike. Prvo, on se odnosi na pitanje je li Opći sud odgovorio na argument koji je žalitelj istaknuo u prvom stupnju. Drugo, postavlja se pitanje je li Opći sud pravilno ispitao taj argument s aspekta poštovanja načela razumnog roka.

20 — Vidjeti presude *Technische Unie/Komisija* (C-113/04 P, EU:C:2006:593, t. 48.) i, po analogiji, *Groupe Gascogne/Komisija* (C-58/12 P, EU:C:2013:770, t. 73. i 74.).

21 — Presude *Sison/Vijeće* (C-266/05 P, EU:C:2007:75, t. 95.) i *Švedska i dr./API i Komisija* (C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, EU:C:2010:541, t. 126.) i rješenje *EMC Development/Komisija* (C-367/10 P, EU:C:2011:203, t. 93.).

113. Na prvom mjestu, u vezi s navodnim izostankom odgovora, podsjećam da Opći sud nije dužan izričito odgovoriti na sve argumente koje su istaknule stranke u sporu. Naime, obrazloženje koje je Opći sud dao u presudi može biti implicitno pod uvjetom da se njime omogućuje zainteresiranim osobama da saznaju razloge zbog kojih Opći sud nije prihvatio njihove argumente, a Sudu da raspoláže dostatnim elementima za izvršavanje svojeg nadzora²².

114. U ovom slučaju, kao što proizlazi iz spisa, žalitelj je pred Općim sudom istaknuo da postoji opće pravno načelo prema kojem zastara počinje teći u trenutku u kojem vjerovnik može isticati svoje potraživanje. Prema žaliteljevu mišljenju, to načelo, zajedničko pravnim sustavima država članica, moralo je navesti Opći sud na to da odbaci svako drugo tumačenje predmetnih pravila o zastari.

115. Međutim, Opći sud je prešutno, ali nužno, odbio tu argumentaciju u točkama 38. do 42. pobijane presude.

116. Naime, što se tiče žalbenog razloga koji se temelji na povredi pravila o petogodišnjoj zastari, Opći sud je naveo da članak 73.a Financijske uredbe, na koji se žalitelj poziva, upućuje na datum utvrđen u Detaljnim pravilima za provedbu te se tako mora tumačiti u vezi s tim potonjima. Nadalje, Opći sud je pristupio tumačenju petogodišnje zastare s obzirom na članak 85.b Detaljnih pravila za provedbu zaključivši da rok zastare teče, kao što izričito proizlazi iz navedenog članka, od isteka roka navedenog u obavijesti o terećenju.

117. Smatram stoga da ovaj dio prvog žalbenog razloga nije osnovan jer se odnosi na navodni izostanak odgovora na argument istaknut u prvom stupnju.

118. Na drugom mjestu, žaliteljev prigovor odnosi se na relevantnost analize utemeljene na načelu razumnog roka.

119. Međutim, s jedne strane, čak i pod pretpostavkom da je Opći sud mogao postupiti bez ispitivanja poštovanja načela razumnog roka kao zasebnog žalbenog razloga o poništenju, to bi značilo samo to da je pobijana presuda više nego dovoljno obrazložena, a što ne može dovesti do njezina ukidanja. S druge strane, kao što se sam već primijetio u okviru analize prvog dijela ovog žalbenog razloga²³, Opći sud je pravilno ispitao žaliteljev argument s aspekta načela razumnog roka.

120. Prema mojem mišljenju, žaliteljev argument koji se temelji na neprikladnosti ispitivanja razumnog roka kao i treći dio prvog žalbenog razloga moraju se u cijelosti odbiti.

121. Po završetku ove analize smatram da se prvi žalbeni razlog ne može prihvatiti.

B – *Drugi do peti žalbeni razlog*

122. Drugim žalbenim razlogom, žalitelj prigovara Općem sudu da je iskrivio drugi tužbeni razlog, prema kojem žalitelj nije mogao iznijeti svoja očitovanja o svim točkama na kojima se temeljila pobijana odluka.

123. Primjećujem da žalitelj propušta pojasniti u čemu bi se sastojalo navodno iskrivljavanje, već na općenit način upućuje na činjenični opis spora. Njegovi navodi u okviru drugog žalbenog razloga su stoga na prvi pogled nedovoljno potkrijepljeni.

22 — Vidjeti presudu FIAMM i dr./Vijeće i Komisija (C-120/06 P i C-121/06 P, EU:C:2008:476, t. 96. i navedenu sudsku praksu).

23 — Vidjeti t. 94. do 104. ovog mišljenja.

124. Svojim trećim žalbenim razlogom, žalitelj ističe da je u okviru odbijanja argumentacije u vezi s određivanjem prebivališta radi naknade putnih troškova, Opći sud bio dužan pojasniti sadržaj pojma prebivališta u smislu prava Unije. Nadalje, prema žaliteljevu mišljenju Opći sud nije mogao isključiti svaku mogućnost reguliranja nepravilnosti počinjene kod određivanja korisnika naknada, jer iz navedenih činjenica proizlazi isključivo formalna narav te nepravilnosti.

125. Prema mojem mišljenju, tim navodima, iako su formulirani s aspekta pogreške u tumačenju Pravilnika FID, žalitelj nastoji zapravo ishoditi novu ocjenu činjenica, što nije u nadležnosti Suda u okviru žalbe²⁴. Stoga je treći žalbeni razlog nedopušten.

126. Četvrti žalbeni razlog, istaknut podredno, temelji se na povredi načela proporcionalnosti. Žalitelj navodi da iako su potraživanja Parlamenta morala biti u načelu opravdana, njihov je iznos morao biti izmijenjen kako bi se uzela u obzir žaliteljeva dobra vjera i konkretne okolnosti slučaja.

127. Tako žalitelj ponavlja u biti argumente koje je Opći sud ispitao i odbio u točkama 102. do 113. pobijane presude i ne ističe nikakvu pogrešku koja se tiče prava i koja zahvaća obrazloženje pobijane presude. Prema mojem mišljenju, četvrti žalbeni razlog je zbog toga nedopušten²⁵.

128. Naposljetku, peti žalbeni razlog odnosi se samo na odluku o troškovima u dva spojena predmeta pred Općim sudom.

129. Podsjećam da u skladu s člankom 58. drugim podstavkom Statuta Suda, žalba samo protiv odluke o naknadi troškova ili o njihovoj visini nije dopuštena. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, to se pravilo primjenjuje na zahtjeve koji se odnose na navodnu nepravilnost odluke Općeg suda o troškovima u slučaju kad su svi drugi žalbeni razlozi odbijeni²⁶.

130. Stoga, ako Sud slijedi moj prijedlog za odbijanje, odnosno odbacivanje, prva četiri žalbena razloga, ne treba ispitati peti žalbeni razlog koji se temelji na navodnoj nepravilnosti koju je Opći sud počinio kod raspodjele troškova u prvom stupnju.

131. Slijedom navedenog, predlažem odbaciti drugi do peti žalbeni razlog te tako u cijelosti odbiti žalbu.

132. Budući da žalitelj nije uspio sa svojim žalbenim razlozima, predlažem da mu se na temelju članka 184. stavka 1. i članka 138. stavka 1. Poslovnika naloži snošenje troškova, u skladu sa zahtjevom Parlamenta.

VII – Zaključak

133. S obzirom na prethodno navedeno, predlažem Sudu da odbije žalbu i naloži Riccardu Nenciniju snošenje troškova.

24 — Vidjeti presudu E.ON Energie/Komisija (C-89/11 P, EU:C:2012:738, t. 64. i navedenu sudsku praksu).

25 — Vidjeti osobito presudu Eurocoton i dr./Vijeće (C-76/01 P, EU:C:2003:511, t. 47.).

26 — Presude Henrichs/Komisija (C-396/93 P, EU:C:1995:280, t. 65. i 66.) i Edwin/OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, t. 78.). Iako je na temelju navedene sudske prakse, takav žalbeni razlog u vezi s troškovima proglašen nedopuštenim, prema mojem bi mišljenju bilo prikladno zaključiti da ga se ne treba više ispitivati u slučaju odbijanja drugih žalbenih razloga.